

— Pa zar nije ni njega našao! — oštro će Barbarigo, okrenuvši se naglo prema Keku, koji je ostao u istom položaju, tupa lica, držeći u ruci jednu podvezu.

— Što si se zabezeknuo, Keko! Što buljiš tako glupo, kao pravo tele! Govori!

Keko se uspravi, stane prevrtati podvezu s prsta na prst, pa počne:

— Kapetan Zuliani je ipak ulovio Celića . . . Tražio ga je dugo, pa ga je i ulovio!

— Je li to sigurno, da ga je ulovio? Govori!

— Jest, ekcelencijo. Luka mi je i to povjerio kao tajnu, a ja sam mu prisegao . . .

— Što ti je još povjerio Luka kao tajnu, koju ne ćeš odati nikomu?!

— Eto, to, što sam rekao, ekcelencijo . . . Da . . . rekao mi je, da su našli Celića istom u zoru, i to blizu Pojšana, onamo, znate . . .

— Pa onda?

— Da su ga svezali . . . to jest . . . Zuliani ga je svezao i odveo u podzemni zatvor.

— Da li je Celić bio sam?

— Nije bio sam.

— Dakle su s njime bili i njegovi ljudi?

— Ne, nisu bili, ekcelencijo . . . Eh, da su oni bili s njime, ne bi to tako glatko išlo! . . .

— Rekao si, da kapetan Celić nije bio sam?

— Da, bio je s njime samo jedan od stratijota . . .

— Njegov čovjek?

— Mislim, da nije.

— Onda je Tomićev; iz Tomićeve čete?

— To vam ja ne znam, ekcelencijo . . .

— Ti si, moj Keko, prava pravcata bena! Je li tako?

— Na službu, ekcelencijo; ali to će najbolje kazati on sam . . .

— Tko? pametni Luka?

— Ne; Luka ne; već onaj stratijot.

— Opet ti kažem, Keko, da si bena! Zar nisam i prije znao, da će mi reći sve, ako ga pozovem.

— Vaša ga ekcelencija ne treba pozvati . . .

— Kako to? . . . Valjda ne namjerava i on nestati!

— Ne, ekcelencijo, on je dolje, pred kancelarijom, čeka.

— Kažeš, da je onaj stratijot dolje i da čeka pred kancelarijom?